कार्यायोत्तिष्ठते मोहादापदः स समीहते ॥ ८७ ॥

तच्छ्रुत्वा श्रद्धेयत्वात् तस्य वचनस्य गज आह। भो शशक तत् कथय भगवतश्चन्द्रस्य सन्देशं येन सत्वरं क्रियत इति। सो ऽब्रवीत्। भव तातीतदिवसे यूथेन सहागच्छता प्रभूताः शशका निपातिताः। तत्
५ किं न वेत्ति भवान् यन्मम परिग्रहो ऽयं भयाल्लोके प्रख्यातनामास्मि शशाङ्क इति। तद्यदि जीवितेन प्रयोजनं तदा प्रयोजनेनापि त्वयात्र ह्रदे भूयो नागन्तव्यं। इति सन्देशः। तत् किं बहुना प्रलपितेन। यदि त्वमस्माद्व्यापारान्न निवर्तसे। ततो ऽस्मत्सकाशान्महान्तमनर्थं प्राप्स्यसीति। यदि त्वमद्यदिवसादारभ्य निवर्तसे तत् ते महान् विशेषो
१० भविष्यति। यत्कारणमस्मदीयज्योत्स्नयाप्यायितशरीरः सपरिवारः सुखेनास्मिन् वने यथेष्टचेष्टं विहरिष्यसि। अन्यथास्मत्कृतरश्मिसंरोधाद्धर्मेण परितापितशरीरः सपरिवारो विनाशमेष्यसीति। तच्छ्रुत्वा हस्तिराजो ऽतीवक्षुभितहृदयश्चिरं विचिन्त्याब्रवीत्। भद्र सत्यं मयापकृतं भगवतश्चन्द्रमसः। सो ऽहमधुना तेन सह विरोधं न करिष्यामि।
१५ तदाशु दर्शय पन्थानं येनाहं गत्वा भगवन्तं क्षमयामि। शशको ऽब्रवीत्। आगच्छतु भवानेककी येनाहं तं दर्शयामि। गजः प्राह। अथ क्व वर्तते भगवान् स्वामी चन्द्रः साम्प्रतं। सत्वाह। नन्वत्र ह्रदे साम्प्रतं शशकानां युष्मद्यूथमथितानां हतशेषाणां समाश्वासनाय समायातस्तिष्ठति। अहं तवान्तिके पुनः प्रेषितः। गज आह। भो
२० यद्येवं तद्दर्शय मे स्वामिनं येन प्रणम्यान्यत्र गच्छामि। शशक आह। भो समागच्छ मया सहा त्वमेकाकी येन तेन सह दर्शनं करोषि। तथानुष्ठिते शशको निशागमे तं नीत्वा ह्रदतटे निधाय जलमध्ये चन्द्रबिम्बमदर्शयत्। आह च। एष नः स्वामी जलमध्ये समाधिस्थस्तिष्ठति। तं निभृतं प्रणम्य सत्वरं व्रज। नो चेत् समाधिभङ्गाद्भूयो
२५ ऽपि प्रभूतं तवोपरि कोपं करिष्यति। ततो गजो ऽपि हुङ्कारपूर्वं